

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

Disputatio posterior de Galla Placidia Augusta

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1660](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1660)

DISPUTATIO POSTERIOR
DE
GALLA PLACIDIA AUGUSTA,

quam, praeside

D. RUHNKENIO, PHIL. MAG.,

d. Decembris MDCCXLIII in
Academia Wittembergensi
publice sustinuit

CHRISTOPHORUS KLAERNER.

I.

Quam pulcre Galla Placidia fortunam vel secundam tulerit, vel, quod difficilius putatur, adversam, quibusque adeo artibus admirabilem sese praeberit omni, quae futura est, posteritati, in priori commentatione satis dilucide satisque copiose, nisi amore mei decipior, memini me explicare. Quae etsi alicui illorum, qui ne nomen quidem Placidiae unquam sermone usurparunt, satis, et plus forte, quam satis, dicta videantur: tamen mihi non committendum putavi, ut quidquam illorum, quae ad Placidiae nomen illustrandum pertinerent, reliqui fecisse existimarer.

II.

Galla igitur Placidia, Constantio, marito, morte de medio sublato, quod reliquum erat vitae, apud Honorium sibi transigendum duxit. At ille, quod dicere fere pudet, tantum sibi in Placidiae amore indul-

dulsit, ut ardentius illam frequentiusque, ac fratrem decebat, osculando, perditè multis amare videretur. Sed idem ille amor, quamquam erat multo flagrantissimus, tamen brevi, ut fit, in summum evasit odium. Nam Spadusa, atque Elpidia, Placidiae nutrix, quae plurimum tum gratia poterat, Leonteo, Augustae curatore, auctoritatem adjuncte suam, tantos discordiae motus Ravennae excitarunt, ut res primum ad seditionem, deinde ad vim spectare videretur. Gothi certe, qui tum adhuc Placidiae causa omnia volebant, ut erant ingeniis turbulentis, cum Romanis identidem sunt digladiati (a). Nec desunt, quibus tum Placidia dicitur et insidias Honorio tetendisse et barbarorum copias, tanquam futuras sibi auxiliatrices, advocasse (b). Cum vero Honorius superior factus, principatum suum obtineret, Placidiam *Asclepiodoto et Mariniano Coss. A. C. 423.* una cum liberis Ravenna Constantinopolim ad Theodosium facessere jussit.

III.

Huc ut pervenit, aedes sibi in Regione X, quas *Verus Urbis Constantinopolitanae descriptio* Domum Placidiae

- (a) Olympiodorus in *Eclg. Historiarum* p. 152, ed. Venet.
 (b) Prosper Aquitanus in *Chronico An. Honorii XXXI.* Placidia, inquit, cum insidias fratri tenderet, deprehensa est, et Constantinopolim exilio delegata. Cassiodor, in *Chronico Asclepiodoto et Mariniano Coss.* His Coss. inquit, Placidia Aug. a fratre Honorio ob suspicionem invitatorum hostium, cum Honoria et Valentiniانو, filiis, ad Orientem mittitur. Olympiodorus l. c.

Placidiae Aug. appellat, magnificas apprimeque laetas excitandas curavit (c). Quibus quidem illa nunquam fastigium imposuisset, nisi Bonifacius, Africae (d) Comes, qui multum ejus voluntati obsequabatur, quae ad cultum splendoremque pertinerent, suppeditasset. Eodem anno, cum Honorius debitum naturae redderet, Ioannes, Primicerius Notariorum, quem sibi, absente cum filio Placidia, opinionis errore finxerat principatum, stabilendum putavit (e). Sed Theodosius II. Placidiae ejusque filio, qui

(c) Auctor *Chronici Paschalis* p. 243. ed. Venet. et p. 304. ed. Paris. Κρίζει τὸν οἶκον τῆς Πλαυιδίας. Hujus domus et Socrates *Lib. VI. c. 14.* mentionem injicit, et Nicephorus Callistus *Lib. XIII. c. 15.* Postea videtur Romanis Pontificibus concessa, in quam vel ipsi diverterent, si Constantinopolim adirent, vel, quos mitterent, Apocrisiarii; quod quidem accurate probat Carolus du Fresnius in *Constantinopoli Christiana Lib. II. c. 6.*

(d) Olympiodorus *l. c.* hunc inprimis Bonifacium a Placidia stetisse, illique opes, ex Africae provinciis exactas, suffecisse refert. Imo Bonifacius A. C. 422. in Placidiae gratiam Africam videtur occupasse. Idatius enim in *Chronica ad An. XXVIII.* Honorii scribit: *Bonifacius palatium deserens Africam invadit.* Placidia enim sperabat, fore, ut, Africa a se occupata, frater in gratiam rediret. Verum, ne sic quidem, quod voluit, impetravit.

(e) Olympiodorus *l. c.* Marcellinus et Cassiodor. in *Chroni-
cicis*, Socrates *Lib. VII. c. 23.* Theophanes in *Chronographia* p. 58. ed. Venet. et p. 72. 73. ed. Paris. Renatus Profuturus Frigeridus apud Gregorium Turonensem *Lib. II. c. 8.* Philostorgius *Lib. XII. p. 550.* ed. Reading. Paulus Diaconus *Lib. XIV. p. 93.* Ioannem, quendam ex imperialibus scri-

quibuscunque rebus potuit, fuit adjumento. Itaque et ipsa et liberi A. C. 424. *Castino et Victore Coss.* iter in Occidentem cum exercitu instituerunt (f), iterumque, Theodosio auctore, Placidia, Augustae, Valentinianus, Nobilissimi nomen, assumpsit (g). Cum vero Thessalonicam accesserunt, Helion, officiorum Magister, Theodosii jussu, Valentinianum Caesarea veste ornavit, Ardaburio, Magistro militum, cum Aspare filio, et Candidiano aciem instruendis adversus Ioannem (h). Ardaburius vero, dum milites navibus in Italiam transportat, ipse vento adversum tenente, in tyranni manus compellitur. Interim Aspar, qui equestribus copiis praeerat, Placidiamque et Valentinianum secum ducebat, opinione citius Aquileiam occupavit. Nec minore felicitate in aliis urbibus capiendis usus est Candidianus. Iam igitur luctus, in quem et Augusta et Caesar ob Ardaburii captivitatem inciderant, victoria dispellebatur. Neque vero Aspar satis habuit, Aquileiam cepisse, sed statuit etiam, cum Ioanne praeflo esse decernendum,

scriptoribus fuisse, scribit. Iornandes *de Regnorum Successione* p. 239. Tom. I. *Script. Rer. Ital. Muratorii.*

(f) Olympiodorus *saepius c. l.*

(g) Idem *l. c.* Placidia quidem A. C. 421. ut supra docuimus, ita Augustae, ut Valentinianus Nobilissimi titulo, erat insignita. At id sive insciente Theodosio, sive invito, factum dixerim. Quare hoc demum tempore ipse et matrem et filium tanto honore voluit esse ornatos.

(h) Socrates *Lib. VII. c. 24.* Olympiodorus *l. c.* Philostorgius *Lib. XII. p. 550. ed. cit.* Iacobus Gothofredus *in Commentario ad Leg. 47. Cod. Theodos. de Episcopis.*

dum. In quo quidem id longe laetissimum accidit, quod Ioannes ipse suorum perfidia Aspari traditus, ad Placidiam et Valentinianum Aquileiam ducebatur, ubi dextra primum manu, deinde capite est truncatus (1). Sic, Placidia et Valentinianus fracto ja-centique tyranno, Ravennam intrarunt. Helion ve-

(1) Olympiodorus *in fine operis*. Philostorgius *Lib. XII. p. 550. 551.* Socrates *Lib. VI. c. 23.* cujus tamen narratio non nihil anili fabulae admixtum habet. Idarius *in Chronico*, Ioannes, inquit, a Ducibus Theodosii apud Ravennam primo anno invasae tyrannidis occiditur. Quae quidem longissime absunt a Philostorgij narratione, qui Ioannem Aquileiam ductum esse refert, ibique supplicio affectum. Neque veritati consentaneum puto, primo tyrannidis anno illum interiisse. Nam cum jam exeunte A. C. 423. tantos sibi spiritus sumisisset, A. demum C. 425. pretium tulit, arrogantia sua dignum. Vid. Antonius Pagius *in Critica in Baronii Annales ad A. C. 425. n. 4.* Procopius *de bello Vandalico Lib. I. c. 3.* ait: Ioannem, amputata manu, asello in circo Aquileiensi vectum, multasque indignitates ab histrionibus perpassum, sic demum vita privatum esse. Idem praeterea de Ioannis prudentia, humanitate, temperantia magnifice sentit, cujus postea vestigis institit Suidas in voce: Ἰωάννης. Sed in eo debet castigari, quod Ioannem per quinquennium dicit potestatem suam exercuisse. Antonius quidem Pagius, cum Suidas etiam de quinquennali taceat, hoc, velut quandam laciniam, ab inepta manu assutam putat. Verum culpam Procopii non praestarem. Nam paulo post pari modo hallucinatus, Ardabarium, quem Asparis spatem dicere debuisset, Asparis filium appellat. Consule etiam Theophanem *in Chronographia p. 58. ed. Venet.* qui, quicquid de his rebus disserit, Socrati sublegit,

ro, officiorum Magister et Patricius, Romae Valentinianum, septennem, purpura induit, renuntiavitque Augustum, *Theodosio XI. et Valentiniano Caes. Coss. A. C. 425. d. XXIII. mensis Octobris (k)*. Cumque Valentinianus nondum ea esset aetate, ut ipse imperare posset, summa rerum omnium ad Placidiam rediit, cui quidem nihil antiquius fuit, quam ut regnum, non mediocriter convulsum, ad pristinum florem revocaret (l).

IV.

(k) Philostorgius *l. c.* Olympiodorus *in fine fragmenti*. Auctor *Chronici Paschalis Theodosio Aug. XI. et Valentiniano Caes. Coss. p. 250. ed. Venet. et 314. ed. Paris.* Ἐπὶ τούτων τῶν ἐπάτων ἐπήρθη ὑπὸ Θεοδοσίου, Νέου Αὐγούστου Οὐαλεντινιανὸς Νέος Αὐγούστος μὴν ὑπερβερταίῳ, πρὸ ἰ Κελωνδῶν Νοεμβρίων. *His Coss. Valentinianus Jun. levatus est Augustus a Theodosio Jun. Augusto mense hyperberctaeo X. Kalend. Novembr.* Socrates *Libr. VII. c. 25.* ait, Augustam Valentiniani nuncupationem Constantinopoli X. Kalend. Novembr. nuntiatam esse. Henricus Valesius ad h. l. ne fidem Socratis minusse videatur, eo quidem die nuntium Constantinopolim allatum, verum ob id ipsum nuncupationem ante aliquot dies peractam fuisse arbitratur. Sed hunc in viam reduxit Anton. Pagius *in Critic. ad A. C. 425. n. 5.* Neque minus falluntur Marcellinus *in Chronico* et Iornandes *de Regnorum Successione p. 497.* dum Valentinianum Ravennae Augusti dignitate decoratum dicunt. Alia omnia scimus ex Olympiodoro, Philostorgio, Prospero Aquitano et Idatio.

(l) Socrates *Lib. VII. c. 24.* Τῇ μητρὶ αὐτοῦ Πλακιδίᾳ τὴν Φροντίδα τῶν πραγμάτων ἐπιτρέψας, *Matri ipsius Placidiae rerum administrationem committens.* Sozomenus *Libr. IX. c. 6.* Constantius *in Vita S. Germani Lib. II. c. 13.* apud Surium *d. 30. Jul.*

I V.

Sed Placidia probe intelligebat, tantas res, nisi Aëtium sibi conciliasset, minus prospere successuras. Viderat enim perpauca illa aetas, quos vel rei militaris peritia, vel diuturno praeliorum usu contendere eum Aëtio potuisset. Tum quidem ille, curam palatii in Ioannis aula gerens, cum ingenti auri pondere ad Hunnos erat profectus, hos ut ad suppetias ferendas sollicitaret. Is, cum neque munera decrant, neque familiaris cum Hunnis consuetudo: qua tum fuerat usus, cum obsidis loco apud eos retineretur; is igitur, ut sexaginta Hunnorum millia in Italiam confluerent, nullo fere negotio impetravit. His cum Asparis exercitus obviam iret, facta est utrinque maxima caedes. Sed Aëtius de Ioannis morte certior factus, satius putavit, pace restituta, Placidiae et Valentiniani gratiam aucupari, quam diutius belli periclitari fortunam. Itaque spem apud Augustam iniens, futurum, ut, si barbari, quos sedibus suis exciverat, studio operaque sua ad Lares redirent, Comitum dignitate ornaretur: in eo omnes industriae nervos contendit, ut Hunnos mercenarios, auro liberaliter donatos, obsidibus datis, in suos verteret fines (m).

Sed
 (m) Philostorgius *Lib. XII. in fine.* Prosper Aquitanus *in Chronico ad A. C. 425.* *Data, inquit, venia Aëtio, Hunni, quos per ipsum Ioannes exciverat, ejusdem studio ad propria reversi sunt.* Cassiodor. *in Chronico* Paullus Diaconus *Lib. XIV. pag. 93. Tom. I. Script. Rer. Italic. Muratorii* et Frigeridus *apud Gregorium Turonensem Lib. II. c. 8.*

Sed idem ille Aëtius sive, quod nimia aemulatione efferebatur, sive, quod impotenti regnandi libidine flagrabat, maximum Occidenti attulit detrimentum. Placidia, uti jam supra docuimus, neque in secundis rebus, neque in adversis, quem fidei perpetuitate Bonifacio aequaret, habuerat quemquam. Illum igitur, divinitus de se et meritum quondam, et merentem adhuc, omni Africae voluit praeesse (n). Sed viri hujus tam integri tanque praeclari existimatio ab aemulo Aëtio in summum vocabatur discrimen. Latius hanc rem edisserit Procopius (o). Nos pressius illam exponemus. Aëtius etsi vehementer dolebat, Bonifacium Africae, ex qua Roma Italiaque annonam petebat, praeesse: tamen initio sub persona sibi vendendum, blanditiisque utendum putavit. Absentem vero Bonifacium, tanquam regnandi cupidiorum, apud Placidiam, quoquo modo potuit, in suspicionem adduxit (p). Cui criminationi quo major fides habe-

re-

(n) Multus in Bonifacii laudibus est Olympiodorus p. 152. edit. Venet.

(o) Procopius de bello Vandalico Lib. I, c. 3. Cui, velim, jungas Theophanem in Chronographia p. 64, 65. ed. Venet. Paullum Diaconum Lib. XIV, p. 94. Anton. Pagium in Critica ad A. C. 427. Ruinart. in Historia persecut. Vandalicæ, cap. III, p. 201. ed. Venet.

(p) His tantis calumniis tum Bonifacius occasionem dedisse videtur, cum jussu Augusti ad Vandalos in Hispaniam proficiscens, uxorem sibi inde reduceret, Regi Vandalorum cognatione conjunctam. Moleste id fert Augustinus Epist. 220. n. 4. Tali modo Aëtius Placidiae sine ullo negotio persuadere potuit, Bonifacium adversus Imperium Romanum

mon.

retur, addit, Bonifacium, ne revocatum quidem, ex Africa rediturum. At callidissimus homo his jam praeverterat, clanculum Bonifacium monendo, cave-
ret, nisi de se actum vellet, tam subitae revocationi obsequeretur. Quae cum ille non de nihilo esse putaret, vocantibus negavit, se, vel Placidiae, vel Valentiniano, morem esse gesturum. His Augusta perceptis, Aetium sibi tam credidit fidum, quam Bonifacium suspectum. Sed hic, Placidiae et Valentiniani viribus cum se haud parem sentiret, Gundaricum et Gensericum, strenuos Vandalorum duces, in Africam ad se defendendum, ac deinde provinciam inter se dispertiendam vocavit. Gundaricus vero etsi A. C. 428. capta Hispali, Hispaniae civitate, vitam cum morte commutabat (q): tamen Gensericus, ejus frater, quo nemo plus contulit ad Occidentalis regni interneccionem, A. C. 429. *Felice et Tauro Coss.* cum omni Vandalorum turba, mense Majo (r), relictis

His-

monstri nonnihil flere. Vid. Idatius *ad an. I. Valentin.* et Baronius *in Annal. A. C. 425. n. 2.*

(q) Probavit hoc Anton. Pagius ex Idatio *in Critica ad Baronii Annales A. C. 428. n. 2.*

(r) Cum irruptio Vandalorum mense Majo facta sit, ad A. C. 429. auctoritate *Legum Codicis Theodosiani* debet referri. Valentinianus enim ad Celerem Afr. Proconsul. V. Kal. Maj. post Consul. Felicis et Tauri A. C. 429. quatuor dedit Constitutiones L. 34. *de annon. et tribut.* L. 68. *de appellat.* L. 185. et 186. *de decurionibus.* Quodsi jam superiori anno Africam a Vandalis crederemus vastatam, nullum esset dubium, quin Valentinianus in his legibus aliquam ejus rei fecisset mentionem. Certe beneficia his legibus propterea

di,

Hispaniis, in Africam trajecit. Placidia vero, post-
 eaque integritas Bonifacii innocentiaque claris argu-
 mentis luxisset, ut tantum belli incendium restin-
 gueretur, curam adhibuit omnem. Hac mente Da-
 rium (s) ad Bonifacium misit, qui etsi cum Vanda-
 lis arctissimo societatis vinculo continebatur: tamen
 iis, quantum in se fuit, et blanditiis additis et pro-
 missis, ut solum Africanum verterent, auctorem esse
 consuasoremque, nullus dubitavit. Sed surdo, ut
 aiunt, narravit fabulam. Quin arma capientes, tan-
 tam Romanorum stragem edidere, ut Bonifacius Hip-
 po-

dixisset tributa, quod Afri, quamvis plurimas calamitates per-
 pessi, fidem tamen, sibi debitam, praestitissent. Imo Va-
 lentinianus ne ferre quidem leges, impressione facta, potuit.
 Afri enim non legibus, quae siluissent inter arma, sed auxi-
 lio forti indigebant. Hinc, cum post mensem Aprilem A. C.
 429. nulla amplius extet in Codice Theodosiano Constitutio,
 quae Afrorum causa data videretur, praeter *L. 33. de Sus-
 ceptionibus A. C. 430. emissam in Byzaceniae provinciae gra-
 tiam*, clarissime patet, Vandalos ante Mensem Majum neque
 Africam esse ingressos, neque Provinciam Byzacenam ante
 A. C. 430. sub jugum misisse. Confirmat ea, quae dixi-
 mus, Idatius in *Chronico ad an. V. Valentini*, qui inci-
 dit in A. C. 429. *Gaisericus*, inquit, *Rex de Bacticae pro-
 vinciae litore cum Vandalis omnibus, eorumque familiis,
 mense Majo ad Mauritaniam et Africam relictis transit
 Hispanis.* Consule *notata. ad L. 185. Cod. Theodosiani de
 Decurionibus* et Anton. Pagium in *Critica ad A. C. 428.
 n. 4. seqq.*

(s) Hunc, ob operam praeclare navatam, singulari laude
 dignum censuit Augustinus *Ep. 229.*

ponem, in maritimum munitumque Numidiae locum
confugere sit coactus.

V.

Sequenti anno 430. *Theodosio Aug. XIII. et Valentiniano Aug. III. Coss.* Vandali Hipponem obsidione cinxerunt. S. Augustinus (t), qui tum hac ipsa urbe continebatur, inter maximos armorum strepitus et vita migravit. Sed Vandali, cum urbem neque vi neque conditione in potestatem redigere suam possent, veriti, ne fame conficerentur, ab obsidione destiterunt. Interim Vandali omnem Africam, praeter tres civitates, Carthaginem, Cirtam, Hipponem, occuparunt. Theodosius vero II. cum id minime ferendum putaret, misit, *Basso et Antiocho Coss. A. C. 431.* Asparem, virum bellicis laudibus abundantem, qui Africae, quoad ejus fieri posset, suppetias ferret. Bonifacius ceterique Romani, qui in Africa versabantur, auxiliis acceptis, tanquam respirarunt, nec quidquam minus, quam certamen cum barbaris, differendum existimarunt. Initur praelium: sed iniquissima Romani fortuna utuntur. Nam pars exercitus deleta penitus, pars in servitutem abdueta est. Aspar, diutius sibi in Africa non commorandum ratus, summa cum tristitia Constantinopolim revertit (u). At

Bo-

(t) Possidius in *vita Augustini* c. XXIX.

(u) Procopius de *bello Vandalico* Lib. I. c. 3. Auctor *Historiae Miscellae* p. 94. Tom. I. *Script. Rer. Ital. Muratorii*. Haec vero A. C. 431. accidisse omnia, probavit Ca-

Bonifacius, ejus voluntas Placidiae jam videbatur esse reconciliata, pertenui aut nulla potius spe conservandae Africae relicta, sequenti anno *Aëtio et Valerio Coss.* est in Italiam revocatus (x). Nam cum Aëtius plus justo sibi assumere videretur, neque esset quisquam, qui tantos ei spiritus reprimeret: Placidia unum Bonifacium, quem et ea, qua Aëtius exsplenduerat, Magistri militum dignitate ornaret, et ipsi adeo homini arroganti opponeret, dignum judicavit. Aëtius, qui multum apud exercitum, neque minus apud Hunnos, gratia florebat, quidvis potius, quam hanc injuriam, sibi duxit perpetiendum. Tali modo cum acerrime congregederentur, Aëtius quidem inferior ad Hunnos discessit, at Bonifacius tantum reportavit vulnus, ut paucis post diebus anima esset reddenda (y). Et quamquam Sebastianus, Bonifacii gener, in ejus locum succedebat, tamen versatissimus ille Aëtius tam sapienter inserviit scenae, ut ipse A. C. 433 (z), *Theodosio Aug. XIV. et Anicio Maximo Coss.* pristinam recuperaret dignitatem, bas-

sar Baronijs *ex Actis Concil. Ephesini in Annal. ad an. cit. n. 129.*

(x) Prosper Aquitanus *in Chronico ad A. C. 432.* Bonifacius, inquit, *ab Africa in Italiam vertit.* Idatius *in Chronico ad Annum VIII. Valentini A. C. 432.* ait: *Bonifacius, in aemulationem Aetii de Africa per Placidiam evocatus in Italiam ad Palatium redit.*

(y) Prosper Aquitanus *in Chronico ad A. C. 432.* uberius haec exponit. Idatius *in Chron. an. VIII. Valentini.*

(z) Idatius *ad an. IX. Valentin. A. C. 433.* Aëtius, inquit, *dux utriusque militiae Patricius appellatur.*

bastiano quidem, insequenti anno, in exilium eun-
te (a).

V I.

Eo tempore Galla Placidia ex perditis Honoriae,
filiae, moribus vulnus gravissimum accepit. Etenim
illa, uti in priori Disputatione latius demonstravi-
mus, et Attilam adversus Italiam concitavit, et ipsa
Eugenio, virginitatem eripiendi, praebuerat occasio-
nem. Anno autem 435. Placidiam oportuit iniquam
cum Vandalis pacem inire. Nam et Hippo, quam
diximus, et loca omnia, quae ceperant, in barbaro-
rum imperium dictionemque ceciderunt (b). Quam-
quam vero triumphum (c) de Burgundis superatis acti,
animum aliquantum excitabant, tamen non sine in-
dignatione audiebat, Gensericum etiam tum, puriori-
bus sacris imbutos, crudelissime divexare (d). Eo-
dem Placidia tempore, quo Valentinianus Aug. *Actio*
et Sigisyulto Coss. A. C. 437. in Quindecennialibus
Cae-

(a) Idatius *ad an. X. Valentin. A. C. 434. Sebastianus,*
inquit, exul et profugus effectus navigat ad palatium Orientis.

(b) Prosper Aquitanus *in Chronico ad A. C. 435 Pax,*
inquit, facta cum Vandalis, data eis ad habitandum per
Frigetium in loco Africae Hippone III. Id. Februar. Cas-
siodor. in Chronico Theodos. XV. et Valent. IV. Coss. His
Coss. inquit, pax facta cum Vandalis, data eis ad habitan-
dum Africae portione.

(c) Idatius *ad an. Valentiniani XII. et XIII.*

(d) Initium persecutionis Vandalicae incidit in an. 437.
Prosper Aquitanus *in Chronico. Caesar Baronius in Annal. et*
Anton. Pagius in Critico an. cit.

Caesareis Constantinopolim erat profectus, ut Eudociam, Theodosii filiam, tanquam uxorem, Ravennam duceret, imperium Occidentis (e) administravit. A. C. 439. Galliam vidit a Bagaudis, Gothis, Hunnis (f) vastari, cumque Vandali jusjurandum violarent, Carthaginem, Romae aemulam, funditus delevit (g). Sed adulto jam filio, Valentiniano Aug. sepositis imperii curis, animae tantum curam habuisse videtur. Ac si quid postea egit, omnem tamen industriam, ad templa ornanda, conservandamque religionis veritatem, revocandam putavit. Etenim si in quaquam alia, certe in hac rari exempli femina, purissimae pietatis studium enituit; id quod numismatis quibusdam potest demonstrari. Eminentissimus Baronius (h) numum protulit aureum, in quo nota labari humero ejus dextro inscripta, additis verbis: DN. GALLA PLACIDIA FF AUG. in altera parte

(e) Prosper Aquitanus, Marcellinus et Cassiodor. in *Chronicis*. Auctor *Chronici Paschalis an. cit.* Socrates *Lib. VII. c. 44.* Anton. Pagi in *Critica an. cit. n. 3.* *Chronicon Codic. Theodos. an. cit.*

(f) Anton. Pagi in *Critica ad A. C. 437. n. 5. et A. C. 439. n. 5. 7.*

(g) Prosper Aquitanus et Marcellinus in *Chronicis an. cit.* Anton. Pagi in *Critica an. cit. n. 8.*

(h) Baronius in *Annal. A. C. 449. n. 166.* Carolus vero du Fresnius in *Famil. Byzant. p. 52. 53. ed. Venet.* numum a priori diversum, in laudem pudicitiae Placidiae eusum, acri incidendum curavit. Apparet enim typus pudicitiae, veluti capiti admoventis, sinistraque tenentis hastile, his adscriptis verbis: PUDICITIA AUG. infra s. c.

te victoria cernitur, dextra tenens crucem longiorem, hac epigraphe: VOT. XX. MULT. XXX. et infra CONOB. ad latera R. V. Ita consentit, annoque 452. *Sporatio et Herculano Coss.* variis agitata casibus, Romae acquievit (i). Corpus Ravennam translatum, in ecclesia S. Nazarii sepultum est (k).

VI.

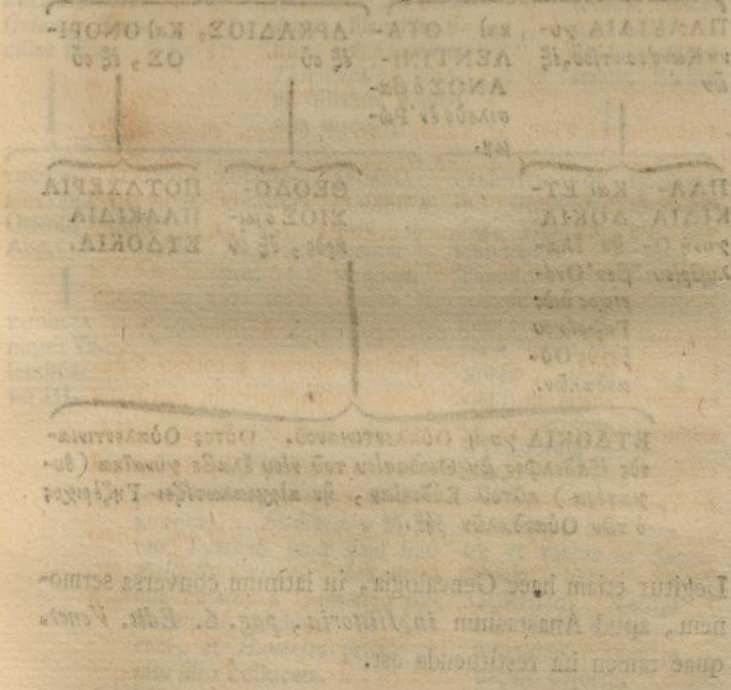
(i) Baronius in *Annal. Ecclesiast. ad A. C. 449. n. 166.* Placidiam, statuit, anno 449. e vita migrasse. Sed ne auctorem quidem hujus sententiae laudat. Anton. Pagius in *Critica ad A. C. 449. n. 20.* Placidiam anno 450. decessisse contendit, propterea, quod Prosper Aquitanus in *Chronico Valentiniano VIII. et Avieno Coss. A. C. 450.* ait: *Placidia defuncta est quinto Kalend. Decembris.* Verum cum Baronius ad *A. C. 425. n. 4.* numum exhibeat, in cujus altera parte Placidia Aug. cernitur, dextra erigens Italiam, sinistra crucem gestans, addita epigraphe: VOT. XXX. MULT. XXXX. argumento id clarissimo esse debet, illam vota tricennialia Caesarei imperii cum filio celebrasse, quae incidunt in A. C. 451. quo anno insignem ab Attila victoriam e campis Catalaunicis reportarunt. Hinc lucem capit numus, in quo Italia erigitur. Quare Placidia A. C. 452. demum vita est defuncta, id quod vel maxime probat Idarius in *Chronico ad an. XXVIII. Valentiniani, qui in A. C. 452. incidit. Valentiniani*, inquit, *mater Placidia moritur apud Romam.* Diem mortis servavit Agnellus *Libro Pontifical. Part. I. in vit. Ioannis τοῦ ἀγγελόπτερον cap. VI.* Galla vero, inquit, *non vidit necem filii, quia antea Romae obiit V. Kalend. Decembr.*

(k) Agnellus *l. c. Sepulta est*, inquit, *Galla in monasterio S. Nazarii, ut ajunt multi, ante altarium infra cancellos, qui fuerint aerei, et qui nunc esse lapidei videntur.* Ex hoc diligentissimus Rerum Ravennatensium scriptor, Hieronymus Rubeus haud dubie illa hausit, quae de Placidiae monumento scripta reliquit.

VI.

Sed, age, omnem ut historiam Placidiae melius animo complectaris, in fine libelli Genealogiam Valentiniani M. emendemus, factam illam quidem a S. Nicephoro in Chronographia Compendiaria, sed ita in mendo cubantem, ut medicas exspectare manus magnopere videatur. Ecce vero illam, uti extat p. 322. ed. Venet. inter Scriptor. Byzant.

giorem,
et infra
annoque
ata casi-
u trans-
k).
VI.
n. 166.
ne aucto-
s in Cri-
decessisse
Chronico
Placidia
um Baro-
jus altera
a, sinistra
r. XXXV.
tricennalia
t in A. C.
mpis Cata-
quo Italia
est defun-
tico ad an-
Valenti-
m. Diem
I. in vii.
quit, non
Decembr.
n monaste-
infra can-
videntur.
scriptor,
de Placi

Γενεαλογία Ουαλεντιανού του μεγάλου.

Οὗτος γεννᾷ

ΓΡΑΤΙΑ- ΟΥΑΛΕΝΤΙ- ΓΑΛΛΑΝ γυναῖκα Θεοδοσίου
 NON βασι- ΝΙΑΝΟΝ του μεγάλου. Τούτου ἑτέρα γυ-
 λία βασιλέα, ἐξ οὗ νῆ Πλακιδία, ἐξ ὧν

ΠΛΑΚΙΔΙΑ γυ- και ΟΥΑ- ΑΡΚΑΔΙΟΣ, και ΟΝΟΡΙ-
 νῆ Κωνσταντίου, ἐξ ΛΕΝΤΙΝΙ- ΟΣ, ἐξ οὗ
 ὧν ΑΝΟΣ ὁ βα-
 σιλεὺς ἐν Ῥώ-
 μῃ.

ΠΛΑ- και ΕΤ-
 ΚΙΔΙΑ ΔΟΚΙΑ
 γυνὴ Ο- ἦν ἑλα-
 λυβρίου. βεν Ὀνό-
 ριχος υἱὸς
 Γιζερίχου
 ῥηγὸς Οὐ-
 ανδαλῶν.

ΘΕΟΔΟ- ΠΟΤΑΧΕΡΙΑ
 ΣΙΟΣ ὁ μι- ΠΛΑΚΙΔΙΑ
 κρὸς, ἐξ οὗ ΕΤΔΟΚΙΑ.

ΕΤΔΟΚΙΑ γυνὴ Ουαλεντιανού. Οὗτος Ουαλεντιανὸς ἐξ ἀδελφῶν ἂν Θεοδοσίου του νέου ἔλαβε γυναῖκα (θυγατέρα) αὐτοῦ Εὐδοκίαν, ἣν αἰχμαλωτίζει Γιζερίχος ὁ τῶν Οὐανδαλῶν ῥήξ.

Legitur etiam haec Genealogia, in latinum conversa sermonem, apud Anastasium in *Historia*, pag. 6. Edit. Venet. quae tamen ita restituenda est.

Genealogia Valentiniani Magni.

Hic genuit

GRATI- NUM <i>Aug.</i> hic libe- ros non suscepit.	VALENTI- NIANUM <i>Aug.</i> sine liberis hic obiit.	IUSTAM, caelebs fuit.	GRATAM, caelebs fuit.	GALLAM quae nupsit Theodosio M. cujus prior uxor fuit <i>Flac-</i> <i>cilla.</i> Ex quibus
--	---	-----------------------------	-----------------------------	---

ARCADIUS <i>A.</i> <i>Orientis.</i> Flac- cillae filius.	HONORIUS <i>A. Occi-</i> <i>dentis,</i> Flaccillae fi- lius. Ex <i>Maria</i> et <i>Thermantia</i> Stilico- nis filiabus liberos non suscepit.	GALLA PLACI- DIA, Gallae fi- lia. Uxor Con- stantii. Ex his
--	--	--

THEODO- SIUS <i>Jun.</i> <i>Orientis</i> <i>Aug.</i>	FLACCIL- LA, virgo obiit.	PULCHE- RIA, <i>Mar-</i> <i>ciano,</i> <i>Aug.</i> nu- psit.	ARCADIA ET MARINA quae o- bierunt virgines.	VALENTINIANUS III. <i>Occidentis</i> <i>Aug.</i> Hic Va- lentinianus Theodosii <i>Jun.</i> consobrinus, fi- liam ejus <i>Eudo-</i> <i>ciam</i> duxit u- xorem, quam captivam abdu- xit Gizerichus Wandalorum Rex.	HONORIA ab Euge- nio stu- prata.
---	---------------------------------	--	---	---	---

EUDOCIA
nupsit Va-
lentinia-
no III.

EUDOCIA. s. *Eudoxia*, a Maxi-
mo Tyranno uxor data filio
Palladio Caesari. Sed utro-
que caeso, a Genserico sive
Gizericho abducta in Afri-
cam, et *Huneric*o primo ge-
nito filio collocata.

PLACIDIA, cum ma-
tre et sorore in A-
fricam ducta a
Genserico. Verum
cum matre Constan-
tinopolim remissa
nupsit *Olybria*.

